

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5365

гр. София, 02.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 148 СЪСТАВ, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **СТОЙЧО Т. ПОПОВ**

като разглежда докладваното от **СТОЙЧО Т. ПОПОВ** Гражданско дело № 20231110167355 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Т. Ц. Й. срещу П.Д.И.РБ.

На основание чл. 146, ал. 1, вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК и като съобрази фактическите твърдения на страните, съдът изготвя следния **ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД**:

Съдът е сезиран с обективно съединени искове с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ, за признаването за незаконно на уволнението, извършено със Заповед № 16/31.08.2023 г., издадена от Посланика на Държавата Израел и отмяната □, възстановяване ищеца на работа на длъжност „Асистент PR и информация“, както и да му бъде заплатено обезщетение в размер на 16815,18 лв. за времето, в което ищцата е останала без работа за периода от 17.10.2023 г. до 17.04.2024 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 08.12.2023 г., до окончателното плащане на вземането.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения. Между страните било налице валидно трудово правоотношение, породено от сключен между тях трудов договор от 01.06.2003 г. и Анекс № 1 от 26.06.2017 г. към него, по силата на което ищцата заемала длъжността „****“ при ответника. Със Заповед № 16/31.08.2023 г., издадена от Посланика на Държавата Израел в качеството му на работодател на ищцата, на последната било наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, респ. посоченото трудово правоотношение било прекратено на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 и 4, вр. чл. 187, ал. 1, т. 1 и 8 от КТ. Заповедта била доведена до

знанието на ищцата на 26.10.2023 г. Излагат се съображения, че уволнението е незаконосъобразно поради нарушения на материалния закон. На първо място, сочи се, че в заповедта не било посочено кои са онези надлежно оформени документи в Посолството, за които става дума на стр. 3 от заповедта, с които било установено, че служителката без основателна причина отсъствала от работа в периода от 27.02.2023 г. до 05.03.2023 г. На следващо място сочи, че на последната страница под текста „Свидетели на отказа“ били вписани две имена на чужд език, без да е налице яснота кои точно са тези лица, каква длъжност заемат, без вписване дата на отказа и обстоятелствата, при които е даден. Твърди се, че ищцата не е отказвала получаването на процесната заповед, поради което същата била неправилно оформена. Ищцата научила за първи път за заповедта за уволнение на 26.10.2023 г. Като трета група формални пороци на заповедта за уволнение е посочено, че не било установено да са настъпили неблагоприятни последици за работодателя от деянието на ищцата, респ. липсвали мотиви в заповедта на какви обстоятелства се основава уволнението. Излагат се доводи за неспазване процедурата по налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Обосновава отсъствието си от работа в периода от 27.02.2023 г. до 12.03.2023 г. с временна неработоспособност и издаден в тази връзка болничен лист, като независими, че същият бил отменен, ищцата не е знаела за това, с оглед на което за нея това е бил валиден документ, предвид което и действията на ищцата не можело да се квалифицират по чл. 190, т. 4 от КТ – злоупотреба с доверието на работодателя. Освен това с Експертно решение от 07.07.2023 г. било прието, че за времето на действие на болничния лист ищцата била в състояние на временна неработоспособност и в крайна сметка болничния лист е бил потвърден. Релевират се доводи и че тежестта на наказанието е несъответна на нарушението. Соци се, че към НАП била подадена погрешна информация от ответника по отношение трудовия статус на ищцата – посочено е, че трудовото правоотношение с последната било прекратено на 28.09.2023 г., тъй като заповедта била оформена като връчена на 17.10.2023 г., от която дата следвало да се счита прекратено и трудовото правоотношение. Излагат се твърдения и какви са според ищеца действителните причини за прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от

ответника П.Д.И.РБ, с който изразява становище за недопустимост и неоснователност на исковата молба по съображения, подробно изложени в отговора. Твърди, че искът е недопустим, тъй като е предявен след изтичане на давностния срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ – трудовото правоотношение е прекратено на 28.09.2023 г., а исковата молба е подадена на 08.12.2023 г. Твърди се, че от 2019 г. ищцата била в разрешен неплатен отпуск, който бил прекратен, считано от 15.02.2023 г., като на 14.02.2023 г. ищцата се е явила в посолството и е заявила, че не желае да се връща на работа, но желае да остане на работа до пенсионирането ѝ, което ѝ било отказано, тъй като ответникът имал необходимост от служител, който действително да изпълнява заеманата от ищцата длъжност. На 15.02.2023 г. ищцата не се е явила на работа, след което е представен болничен лист за периода от 10.02.2023 г. до 23.02.2023 г. и друг такъв за периода от 27.02.2023 г. до 12.03.2023 г. Последният бил отменен с решение на ЛКК от 15.05.2023 г., което означавало, че в периода от 27.02.2023 г. до 05.03.2023 г. ищцата не е явявала на работа без основателна причина – основание за ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност по чл. 190, ал. 1, т. 2 и 4 от КТ. В тази връзка с писмо от 18.05.2023 г. на основание чл. 193, ал. 1 от КТ от ищцата било изискано даде обяснение. На ел. адрес на ответника е постъпил отговор от ищцата, но в него липсвало обяснение. Излагат се твърдения за отношенията между страните и събития след 05.03.2023 г. Твърди се, че до 11.10.2023 г. ищцата е работила и при друг работодател. Предвид всичко изложено моли исковата претенция да бъде оставена без разглеждане като недопустима, евентуално да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът намира, че следва да съобщи на страните проекта си за доклад по делото на основание чл. 140, ал. 3 от ГПК:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ.

Исковете са допустими като предявени пред родово и местно компетентен съд. Дали е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ давностен срок е въпрос по същество, на който съдът ще отговори с крайния си съдебен акт по съществото на спора.

Доказателствената тежест с оглед на конкретните фактически твърдения на страните се разпределя, както следва:

Тежестта на доказване по претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, т. е. задължението за установяване законността на уволнението носи ответникът по настоящото дело. Посочените обстоятелства следва да бъдат установени от работодателя ответник.

Във връзка с направеното възражение за изтекла погасителна давност: в тежест на ответника е да докаже правопогасяващото си възражение, като установи изтичане на законоустановения давностен срок за предявяване на иска. В тежест на ищеца е да докаже наличието на обстоятелства, довели до спиране и прекъсване на предвидената в закона погасителна давност.

Основателността на претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, обуславя и тази по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, респ. доказателствената тежест по посочения иск се явява идентична с тази по предходния предявен.

За да бъде уважен искът с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ трябва да се установи, че са се осъществили следните факти: 1. да е налице противоправно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; 2. ищецът да е останал без работа в исковия период, респ. претърпял вреди, изразяващи се в невъзможността да получава трудово възнаграждение по трудово правоотношение в продължение на не повече от шест месеца след уволнението – в конкретния случай за периода от 17.10.2023 г. до 17.04.2024 г.; 3. причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа; 4. размера на полученото от него последно пълно месечно брутно трудово възнаграждение преди уволнението. Установяването на първата и третата предпоставка е обусловена от изхода на правния спор по първия конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ – за отмяна на уволнението като незаконно. Предпоставките по т. 2 и 4 следва да се установят от ищеца при условията на пълно и главно доказване – оставането на ищеца без работа следва да бъде установено в процеса на доказване от ищеца.

На основание чл. 146, ал. 2 от ГПК на ищеца следва да се укаже, че не сочи доказателства за установяване факта на оставане без работа през исковия период.

ПРИЗНАВА ЗА БЕЗСПОРНИ И НЕНУЖДАЕЩИ се от доказване

следните обстоятелства: наличие на валидно трудово правоотношение между страните по делото, по силата на което ищецът е заемал длъжност „****“ при ответника по трудов договор от 01.06.2003 г. и Анекс № 1 от 26.06.2017 г. към него.

По доказателствата и доказателствените искания:

Представените от ищеца с исковата молба и от ответника с отговора на исковата молба писмени доказателства се явяват относими, допустими и необходими, поради което следва да бъдат приети.

Искането на ищеца на основание чл. 190 от ГПК да бъде задължен ответника да представи посочените документи е основателно само по отношение на документите по т. 1.1., което следва да бъде преквалифицирано, както следва: да се представят документи, от които да се установява какъв е бил размерът на последното брутно трудово възнаграждение, както и по т. 2.3. По отношение на останалите документи искането е неоснователно, тъй като документите по т. 1.2., 1.3., 2.1., 2.4. и 2.5. са представени с отговора на исковата молба, а искането по т. 2.2. е неотносимо, а и този документ е част от административната преписка, образувана при ТЕЛК.

Искането на ответника за събиране на гласни доказателства чрез допускане до разпит на един свидетел при режим на довеждане е основателно, но само и единствено по отношение на последния въпрос. Искането по отношение на първите два въпроса е неоснователно, тъй като с него се цели установяване на обстоятелства, които са неотносими към предмета на доказване.

Искането на ищеца и ответника по чл. 186 от ГПК да се изиска от ТЕЛК, Втори състав към Четвърта *** цялата административна преписка относно освидетелстването на ищцата, вкл. ****3 г. и ЕР № 658 от 07.07.2023 г. и обжалването решението на ЛКК пред ТЕЛК, е основателно, тъй като чрез него е възможно да се установят обстоятелства от значение за правилното разрешаване на делото.

Искането на ответника по чл. 186 от ГПК да се изиска от НАП справка относно налични трудови договори по отношение на ищцата, както и справка от НОИ за отразените болнични и работни дни е основателно, но само и единствено за периода от 27.02.2023 г. до 05.03.2023 г. и само относно болничен лист № *****.

Страните следва да се приканят към постигане на спогодба, като им се разясни, че ако използват способите за медиация по Закона за медиацията ще направят по-малко разноски по производството, като ще уредят по-бързо правния спор, предмет на настоящото съдебно производство. До спогодба може да се достигне и по време на процеса, като съдът може да я одобри ако не противоречи на закона или добрите нрави, като с определение прекрати съдебното производство.

Така мотивиран и на основание чл. 140 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **05.03.2024 г. от 11:00 часа**, за която дата и час да се призоват страните, като съдът им указва най-късно в първото по делото съдебно заседание да вземат становище във връзка с дадените указания и доклада по делото, като предприемат съответните процесуални действия в тази връзка.

В СЛУЧАЙ, ЧЕ в този срок страните не представят писмени доказателства или не поискат да се допуснат други доказателства за установяване на обстоятелствата, относно които съдът в писмения доклад е констатирал, че не сочат доказателства, те губят възможността да направят това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

СЪОБЩАВА на страните проекта си за доклад по делото, съгласно мотивите на настоящото определение.

УКАЗВА на ищеца, че не сочи доказателства за установяване факта на оставане без работа през исковия период.

ПРИЕМА представените с исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК П.Д.И.РБ в **едноседмичен срок** от получаване препис от настоящото определение да представи документи, от които да се установява какъв е бил размерът на последното брутно трудово възнаграждение, както и Писмо до ИА „ГИТ“ гр. София, заведено под вх. № ****/14.08.2023 г., като му **УКАЗВА**, че при изпълнение в срок на дадените указания на основание чл. 161 ГПК съдът

може да приеме за доказани обстоятелствата, за установяване на които страната е създала пречки. **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на ищеца по чл. 190 от ГПК за задължаване на ответника да представи документите по т. 1.2., 1.3., 2.1., 2.2., 2.4. и 2.5. от исковата молба.

ДОПУСКА събиране на гласни доказателства само и единствено за установяване на обстоятелствата, посочени в третия (последния) въпрос от отговора на исковата молба, чрез разпит на един свидетел на страната на ответника при режим на довеждане. **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането за събиране на гласни доказателства по отношение на първия и втория от въпросите, посочени в отговора на исковата молба.

ДА СЕ ИЗИСКА на основание чл. 186 от ГПК от ТЕЛК, Втори състав към Четвърта *** цялата административна преписка относно освидетелстването на ищцата Т. Ц. Й., вкл. ****3 г. и ЕР № 658 от 07.07.2023 г. и обжалването решението на ЛКК пред ТЕЛК.

ДА СЕ ИЗИСКА на основание чл. 186 от ГПК от НАП справка относно налични трудови договори по отношение на ищцата за периода от 27.02.2023 г. до 05.03.2023 г.

ДА СЕ ИЗИСКА на основание чл. 186 от ГПК от **** за отразените болнични и работни дни по отношение на ищцата за периода от 27.02.2023 г. до 05.03.2023 г.

ОТЛАГА произнасянето си по оспорването от страна на ответника по отношение на ****3 г., направено с отговора на исковата молба за първото открито съдебно заседание по делото.

УКАЗВА на страните, че на основание чл. 146, във връзка с чл. 140, ал. 3 ГПК, те могат да вземат становище по изготвения проект за доклад и дадените със същия указания, най-късно в първото по делото съдебно заседание.

НАПЪТВА страните към медиация или други способи за доброволно уреждане на спора.

ПРИКАНВА страните към **СПОГОДБА**, като им **УКАЗВА**, че постигнатото по общо съгласие разрешение на повдигнатия пред съда спор, е по-добро и от най-доброто съдебно решение, като половината от внесената държавна такса се връща на ищеца и съдебната спогодба има значението на влязло в сила решение, което не подлежи на обжалване пред по-горен съд.

УКАЗВА на страните, че съобразно чл. 238 ГПК, срещу тях може да бъде постановено неприсъствено решение по искане на другата страна и при следните предпоставки: за ответника – ако не е представил в срок отговор на исковата молба и не се е явил в първото по делото заседание, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие; за ищеца – ако не се е явил в първото по делото заседание, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

ПРЕПИС от настоящото определение да се връчи на страните, а на ищеца и препис от отговора на исковата молба.

Съдия при Софийски районен съд: _____